

[Ole Bjørn Kraft.]

ønsker det, men der må findes en vej. Vi kan ikke acceptere det, som i øjeblikket synes at være det engelske standpunkt, at man principielt ved drøftelserne i Paris i de kommende dage ikke vil have landbrugsvarer med — altså landbrugsvarer i betydningen mad til mennesker og dyr — men vi må få anlagt en fremskridtslinje, som ministeren udtalte, hvor landbruget får en så gunstig stilling som muligt. Det må også være muligt at finde støtte i andre lande, hvis man optræder med tilstrækkelig fasthed på dette område. Jeg kan måske spørge ministeren, om det er hensigten under forhandlingerne i England på forhånd at gøre dette klart for England eller søge at få England til at forstå, hvor alvorlig hele den stilling er.

Jeg skal på nuværende tidspunkt indskrænke mig til det, jeg her har sagt. På forespørgernes vegne kan jeg udtale, at vi har været glade for at få lejlighed til at føre denne debat, at vi stærkt understreger den positive indstilling over for det europæiske samarbejde, og at vi lægger afgørende vægt på, at Danmark vælger den ordning, der giver det danske landbrug de vilkår, som er så afgørende nødvendige for det danske samfunds videre økonomiske udvikling.

Per Hækkerup: Også jeg vil takke de to højtærede ministre for de redegørelser, vi har fået vedrørende de to planer vedrørende en eller anden form for et vest-europæisk fællesmarked, og for den positive forhåndstilkendegivelse af sympati over for sådanne planer.

Socialdemokratiet ser med interesse og tilfredshed på iværksættelsen af internationalt samarbejde. Vi har alle dage været indstillet på det, også på tidspunkter, da der i andre partier var en noget større tilbageholdenhed over for forskellige former derfor. Vi har da også med oprigtig vilje og ofte med begejstring som parti taget del i internationalt samarbejde og her medvirket til, at Danmark deltog på de forskellige

niveauer, hvor det kunne etableres. Det gælder universelt gennem De Forenede Nationer og de dertil knyttede særorganisationer, det gælder over for organisationer uden tilknytning til FN som f. eks. GATT, det gælder på regionale og europæiske områder, med hensyn til NATO og med hensyn til de forskellige europæiske organisationer som EPU, OECC, Europaradet o. s. v.

Vi har på den anden side også været enige med andre partier i ikke at deltage i f. eks. kul- og stålunionen og den vest-europæiske forsvarsunion. Vi har på det nordiske plan med megen iver deltaget i udformningen af samarbejdet; det gælder ikke mindst på de økonomiske områder, vi i dag beskæftiger os med. Vi har forståelsen af, at internationalt samarbejde — og ganske særlig på det økonomiske område — bliver mere og mere påkrævet. Den tekniske udvikling har medført, at stordrift i stadig større udstrækning gør sig gældende. De økonomiske enheder vokser; det gælder både for så vidt angår produktionen og for så vidt angår de tekniske og merkantile muligheder for markedets omfatning. Det er ensbetydende med, at nationalitetsstatens ramme som ramme for økonomiske enheder i stor udstrækning er blevet sprængt, således at kun de allerstørste stater som f. eks. USA og Sovjetunionen kan siges at være nogenlunde økonomisk uafhængige af omverdenen. Denne udvikling hen imod større økonomiske enheder har særlig berørt Europa, der er splittet i så mange små nationalitetsstater. Derfor er der et større behov for økonomisk samarbejde mellem europæiske lande indbyrdes, end der måske er mellem lande i andre verdensdele. Vi må også fastslå, at på trods af, at der i årene efter krigen er sket en ret anelig økonomisk ekspansion i Vesteuropa, er Europas økonomiske stilling alligevel relativt set gået tilbage, d. v. s. jævnført med andre verdensdeles produktion og andre verdensdeles andel af verdenshandelen. Det er allerede blevet belyst tal-mæssigt af den ærede ordfører for fore-